
ГАБРИЕЛА ЦАНЕВА
СТЪПКИ ПО ПЛАМЪЦИ

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде размножавана или предавана по какъвто и да било начин без изричното съгласие на автора или на издателство gabriell-e-lit.

© Габриела Цанева, автор, 2020
© Габриела Цанева, художник, 2020
© Габриела Цанева, корица, 2020
© Издателство gabriell-e-lit, 2020
ISBN 978-619-7520-07-1

ГАБРИЕЛА ЦАНЕВА

СТЪПКИ ПО ПЛАМЪЦИ

Издателство

gabriell-e-lit

София, 2020

СЪДЪРЖАНИЕ

ПЪРВА ЧАСТ - ЛИРИКА	9
СТЪПКИ ПО ПЛАМЪЦИ	11
ПЪТУВАМ КЪМ ИЗГРЕВА	12
ФАБРИКА ЗА СПОМЕНИ	13
ДНИТЕ	14
ЗАД СЪПКИТЕ МИ	15
ПОРТОКАЛОВО СЛЪНЦЕ	16
РОКЛЯТА ТИ	18
ТРИ МИНУТИ	19
УСТНИТЕ МИ ИЗПРЪХНАХА	20
ЛУННАТА ПЪТЕКА	21
ПЕПЕЛ В ЧЕЛАТА	23
ПОРТРЕТ НА НАДЕЖДА	24
СКЪСАНИ ГИРЛЯНДИ	27
МАРТЕНИЦИ	28
СЛЕДИ ОТ СЪПКИ	29
НАПРАВИХ ОТ ПИСМОТО ТИ ХВЪРЧИЛО	30
ПЪТИЩАТА МИ	31
ОГЛЕДАЛО	32
ГРАД	33
ПРАЗЕН ПРАЗНИК	35
СТЕНАТА НА ДЕНЯ	37
УСТНИТЕ МИ СТАНАХА	39
ПЪРЗАЛКИ	39

РУСАЛКА В РАКОВИНА	40
ОБИЧАМ	41
НАДОЛУ	43
СЛАДКИШЪТ И ГАЛАКТИКАТА	45
МРАМОР В ДРИПИ	47
МИГРАЦИЯ	49
ОСВОБОЖДЕНИЕ	50
ГЛЪТКИТЕ НА ВРЕМЕТО	52
ЛЯТНА КОЖА	53
КРАЯТ НА ЕСЕНТА	54
ЕЗИ-ТУРА	55
ОПТЕЧАТЪЦИ ОТ СЪПКИ	56
ВИРУС	57
ЗИМНА ПРИКАЗКА	59
НОЩТА ИЗБЛИКВА ОТ	62
ЖЕЛЕНИЕ	62
КАТО ИЗСЪХНАЛ ЛИСТ	65
ВТОРА ЧАСТ - ХАЙБУНИ И ХАЙКУ	69
ОБРАТНО ПЪТУВАНЕ	71
26 януари, днес:	71
27 януари:	73
28 януари:	77
29 януари:	79
30 януари:	82
31 януари:	85
#nahaiwrimo	91

ВЯТЪР	91
ГАРВАН	92
ХАРТИЯ	93
ОТПИВАМ	94
МЪГЛА	95
ЧАЙ	96
КОТКА	97
УЛИЦА	98
ЗВЕЗДИ, ПЛАНЕТИ, КОЛА Tesla	99
ЗАДУШНИЦА	100
ИГРА	101
УХАНИЕ	102
ЗАЛЕЗ	103
СВЕТИ ВАЛЕНТИН/ТРИФОН ЗАРЕЗАН	104
СЯНКА	105
КУЧЕ , КИТАЙСКА НОВА ГОДИНА	106
СЪЛЗА	107
БЯЛ	108
ПЪТ	109
ХРИЗАНТЕМИ	110
ТРАМВАЙ, ВЛАК, КОЛА, САМОЛЕТ...	111
ДАНТЕЛА	112
РЕКА	113
КРАЙ	114
ГОСТИ	115
ПЕРО, ИЛИ СНЯГ	116

УТРО	117
МАРТЕНИЦА	118
ПО ХАЙКУ НА ДЕН след февруари	119
СЛЕДИ	119
ДЪНЕР, ДЪРВО	120
ПРАЗНИК, ЗАРЯ	121
ВОДА И КАЛ	122
ДЪЛБОЧИНА, ДЪЛБИНА	123
ДАЛЕЧИНА	124
ЧАША, КАНЧЕ	125
ДУПКА	126
ПОДАРЪЦИ	127
ЦЕЛУВКИ	128
СЛЪНЦЕ, КОЛБА, ЗАЛП, ПОХЛУПАК	129
ПЛИТЧИНА	130
ПЛОЧКИ	131
МРЪСНИТЕ ДУМИ В ПОЕЗИЯТА	133
ИЗДАДЕНИ КНИГИ	135

ПЪРВА ЧАСТ

ЛИРИКА

***

априлски лалета –
кръв по тревата, или
стъпки от шамъци

СТЪПКИ ПО ПЛАМЪЦИ

Топлината пълзи
по въздуха,
попива в кожата
и вращава в костите.
Течението на кръвта я отмива,
все по-навътре я всмуква –
до всяка гладна клетка,
до всяка глътка вакуола,
до всяка локва цитоплазма...

Топлината пълзи,
не спира
от задъхването на почвата –
все по-дълбоко потъва,
влива се във вените на листата...
Потича в кръвта на дърветата,
вкопчва се във хлорофила,
дъвче светлината
и повръща храната ни...

Топлината пълзи,
впива зъби във залеза,
боса си,
отгънялата кожа на ходилата ти
пие огъня на луната и сънуваш,
че стъпваш по пламъци...
Топлината пълзи,
няма си –
пот и сълзи текат по лицето ти –
облаци...

ПЪТУВАМ КЪМ ИЗГРЕВА

пътувам към изгрева,
нося отраженията на дните,
ръцете ми са грапави –
като керемиди

жадувам залеза –
кадифен и маслинен,
тялото ми го пази –
като стъкло от рубини

стъпвам по въздуха –
пръстите ми са облачни,
вдишвам влагата
и кашлям светкавици

пътувах към изгрева,
сънувах молитви за слънце,
кожата ми бе лъскава –
като обещание..

ФАБРИКА ЗА СПОМЕНИ

Захарни къщички –
във фабриката за сладкиши
мирише
на ванилия
и шоколад.

Ад
за сетивата –
тетивата
на душата
се къса.

Детството
тупти зад ъгъла
на главата...

***

захарни къщички –
струпани
спомени
до трупа на дърво...

ДНИТЕ

дните болят, като разкъсани вени,
зъбят се, плезят се – зли и студени;
думи пълзят и дращят в устата ти,
стипчиви, неказани и зелени

дишаш задъхано, крещиш без пощада –
сучеш езика си – нищо не става,
тропа в зъбите – като чук в брава;
дращиш лицето си, скубеш косата –

дните реват – косатка на плажа...

***

терорът на мерената реч
мери ударите на сърцето ми –
аритмия;
коприната на кожата ти
впреде нишките си в мозъка ми –
инсулт;
гвоздеите на смеха пробиха
мяха на гърдите ми –
издъгнах...

ЗАД СТЬПКИТЕ МИ

Пилея миговете –
есента дойде,
смених сандалите
с ботуши,
мъглата се
промъква
в дрехите,
ушите ми са глухи...
На пръсти
стъпвам
между кал и локви,
прескачам
уличните вади,
изпразних
джобовете си
от камъни –
зад стъпките ми –
блато...

ПОРТОКАЛОВО СЛЪНЦЕ

Златен следобед...

Хаосът

на пращинките

омайва...

Дърпам струните

на светлината –

все едно,

свиря на

китара...

Хапя устни,

вместо плод –

детството бяга...

И само портокаловата

кора в чинията,

обелена като слънце,

ми напомня за дядо...

***

цветовете се утаяват
в дъното на очите ти –
хаосът ражда света

РОКЛЯТА ТИ

Роклята ти –
захвърлена на стола –
водопад
от червена свила
и мека отрова...
Котаракът забива
острието на ноктите си
в тъмните гънки –
докосва
шлятта ти –
ти си красива –
бакърена кожа
и бели зъби...

ТРИ МИНУТИ

пясъчен часовник –

отмерва точно
три минути –
едно сварено яйце;

лачени обувки
скърцат по паркета –
закъсняла среща

... с три минути...

пясъчен часовник –

отмерва точно
три минути –
една нова Вселена...

УСТНИТЕ МИ ИЗПРЪХНАХА

устните ми изпръхнаха,
докато търся очертанията на твоите;
кожата ми стана пустиня,
докато чакам докосването ти
да изтрие спомените...

ЛУННАТА ПЪТЕКА

Морето разплиска
лунната пътека
в краката ми,
а някъде встрани
прибоят звъни
и хвърля капки
като звезди –
обратно в небето...

Или –
като светулки
в ръцете ми?

Лепиш ги по челото,
а бризът – в косите ми...

Стъпки
по лунна пътека –
обратно в морето ли?

Или...

* * *

зрънца от светлина по пода –
луната
надничача през прозореца

зад завесата свети звезда –
не, мига
окото на лулата ти

ПЕПЕЛ В ЧЕЛАТА

вятърът брули
полата в краката ми,
пясък в косите,
пръски в лицата ни;
твоите пръсти –
сплетени
в облаци,
свирят
с лъчите
на слънцето...
вярътър мачка
листата в краката ти,
пепел в челата,
дъжд в гърбовете ни;
моите пръсти
държат перилата,
които ни
пазят
от сплескване...

* * *

стон –
разбито стъкло
под подметките

ПОРТРЕТ НА НАДЕЖДА

Рисувам с въглен
профила ти
и въгленът
все
се
троши.

Размазвам с пръсти
сенките –
устните тръпнат,
бузите хлътват,
помръква погледът –
не си ти...
не си...

Започвам да
рисувам очите ти
с четка –
нанасям синьото,
водата се стича,
отнася сълзите;
разголва душата –
и виждам,
че нямаш
зеници...
Знам,
не си ти,
не си...

Но
взимам
туш,
изписвам веждите,
чертая миглите
и те търся...
Тогава
разливам
мастилото –
то скрива лицето ти...

Знам,
не си ти...
не си –
не мога да те намеря...

* * *

върху устните
изсъхнали следи от сол –
безмълвие

* * *

кошмари
камък върху гърдите
души съня ти

СКЪСАНИ ГИРЛЯНДИ

Сочни стръкове под
подметките на зимните
ми обувки –
джвака калта
в тревната площ
на парка,
не свършва есента;
мокри теменужки
цъфтят под умрели
листа,
птици цвърчат,
като пред свиване
на гнезда,
скъсани гирлядни
лъщят сред голи
клони,
вятърът развява
плаща на Дядо Коледа –
не може да го откачи
от върха на бора,
сухи иглички
кичат косите ти
и блестиш –
уморена и
несбъдната
Снежанка си...

МАРТЕНИЦИ

Две вълнени топки
висят на ревера,
развети от вятъра,
лицето замерят...

Две вълнени кукли
под червените бузи,
запращат в очите
снежни вихрушки...

* * *

празна алея –
само обрулени листа
по пейките

под тополите –
шумът от смачкани
хартии

* * *

разтварям длани
срещу снежната фъртуна
замръзнали сълзи

СЛЕДИ ОТ СТЬПКИ

на проф. д-р Иван Байчев

Сълзи,
като следи от стъпки,
замръзнали по хълма
на живота.
Устните са
вече неспособни
за усмивка
ръцете –
сплетени в решетка;
торбички под очите,
отметнати назад коси,
върху гърдите ти –
снежинки,
вместо венчелистчета...
И черните обувки
сред цветята на поляната
и тишината,
залепнала в калта...

*накрая –
шепа пръст за сбогом...
Не, довиждане –
до следващата среща,
сред звездите...*

НАПРАВИХ ОТ ПИСМОТО ТИ ХВЪРЧИЛО

Направих от писмото ти
хвърчило,
завързах му опашка
от гердан и
хукнах към скалите
да му дам крила.
Вягърът го грабна
от ръцете ми,
завърза го
в косите ми
и ме захвърли
към небето...

Направих от писмото ти
хвърчило...

* * *

клошар и куче –
край кофата за смет
козина и козирка

* * *

следи от устни
върху чашата ти;
върху сянката ѝ – прах

* * *

мирис на пролет и сняг
паяк тъче капан
в сухите листа на лоза

ПЪТИЩАТА МИ

Пътищата ми не те намират,
не мога да стигна до теб –
пътищата ми не се събират...
Разтварям шепи,
разпиляват се –
не са юзди,
не впрягат живота ми –
пътищата ми са съдби,
които не мога да преброя...

***

след бурята –
в локва край бордюра
лодки от листа

ОГЛЕДАЛО

в дъното на алеята –
силует на пощальон,
изгубен в мъглата

само шум от вятър
в корони на кестени...

ГРАД

град –
дъга от смог и прах;
слънчевите лъчи,
разложени на съставните си цветове
целуват асфалта и бетона на тротоарите,
превърщат се в пролет
и обещаваат възкресение...

затваряш очи, колебаш се –
струва ли си да изживееш
още едно
възкресение?
унищожение?
унижение?

умиление –
ято врабци пищи в клоните
на сухо дърво,
нокти и клюнове дращят кората,
лющят я –
конфети в косите ти...

град –
трафикът не намалява празнично;
продраният грак
на разгонен котарак
раздира мрака
и те връща
към първичната същност,
към тъмата

в душата
на предчовека,
който пак
е чакал
обещанието за възкресение
на слънчевите лъчи,
преминаващи през дъга от дъжд,
разложени на съставните си цветове,
целуващи базалта на пещерата...

* * *

черно-бял филм –
стиска трева пред устата
на мъртвия кон

* * *

замръзналите ми пръсти –
в козината на куче;
то души вятъра и
търси съчувствие

ПРАЗЕН ПРАЗНИК

Празно е,
когато празникът
е само цветя
и заучени пожелания;
когато, скрити
зад ненужни подаръци
и нелепи усмивки
забравяме същността
и смисъла на онова,
което празнуваме...
Празни бутилки,
стопени свещи,
мръсни покривки,
болни глави...
Вятърът развява
станиоловите обвивки
на бонбони и пробити сърца.
Рекламните брошури
на френски парфюми
и кремове против бръчки
се въргалият в калта
и полепват
по старите ни обувки,
защото новите,
опаковани в лъскавити си кутии,
дремат в дрешника
и чакат да бъдат обути
на някой друг празник,
в някой друг живот...

СТЕНАТА НА ДЕНЯ

Стената на деня
стои пред мен –
вратата е отворена
и вятърът, като крадец
тършува в къщата...
Дъждът рисува
с мокрите си пръсти
по прозореца –
не спирам
да се вирам
във картините,
които криволичат
по стъклата,
набъбват
в ръбовете
на перваза
и капят –
като пот
по челото на болен...
Стената на деня
стои пред мен,
вратата е отворена,
мъглата - тих убиец
се промъква в стаята
и с мъхестите си ръце
ме задушавя.

***

изкушение –
върху устните ти
капка вишнев сок

***

крило на прилеп
ме погали по лицето –
протегнах бялата
си длан в нощта –
над нас мъждеше
като крушка
забравена луна...

УСТНИТЕ МИ СТАНАХА

ПЪРЗАЛКИ

Мъглата хвърли бялата си мрежа
върху дървета, улици и преспи,
преплитам пръсти с клони и с ръцете ти,
дланта ми лепне върху ръкавицата,
в която тръпнеш, дишаща кошмари...

Изпръхнал е езикът ми от вятъра,
а устните ми стават на пързалки,
докосвам гънките на слепоочията ти –
днес пак ще тичам, въздухът ще пари
и коленете ми ще бъдат рани...

РУСАЛКА В РАКОВИНА

Свличам кожата си на плажа -
като излишни дрехи,
морето ближе краката ми,
лунна пътека ме мами,
звездите са удавени...

Вплитам вълните в косите си,
пяна лепне върху плътта ми,
нощта се стича, връщам се -
русалка в раковина съм,
на пясъка забравена.

***

луната плува
над мъгла -
плод в сметана

ОБИЧАМ

***

обичам

шума на снежинките
в мрака,
игличките на студа
по лицето
и кучето,
което...

изпъчи корема си –
като рунтав барабан,
по който думка сърцето му;
сви
уши –
и
върху
върха
на носа му
шапката ми затанцува –
като гумена топка
върху носа
на тюлен

***

обичам
шума на пързалката,
и усмивката
на снежен човек –

сметана с боровинки –
като въглени в сняг,
или
като многоточие...

обичам
тръпчивия вкус
на зимния плаж,
пясъка в зъбите,
мириса на изгоряло...
шума на прибоя
и оня
див шепот в ума,
който ме кара
да бягам нагоре...

обичам

***

върху снега –
следи от човки
и счупени крила

НАДОЛУ

Сънят
тежи –
като камък,
вързан за краката ми;
лепне –
като лепило,
зашило очите ми;
и задушава,
като вълна,
в която се давя...
Вървя и пред мен зейва врата –
черна дупка в бяла стена...
Стръмно каменно стълбище,
слизам надолу, надолу –
като в пещера,
като в утроба...
Не, просто топла влага –
стар зимник,
увиснала крушка
на протрит кабел,
торба със замръзнал цимент
и замръзнала история
в куп стари вестници и
счупен часовник...
Вървя с вързан камък
в краката си,
гледам със зашити
с лепило очи
и се давя...

Пред мен зейва врата –
черна дупка в черна стена...
Стръмно каменно стълбище,
слизам надолу, надолу –
като в пещера,
като в гроба...
Не, просто влага –
стар зимник под зимника,
паля клечка кибрит,
държа пламъка в шепа,
усещам в краката си вятър,
мишки и плъхове –
това ли чакам?
Твърде дълбоко е,
слизам надолу,
писък на прилеп –
като пирон в ухото...
Не, просто долу,
някъде в дъното –
стар грамофон
свири
симфония –
плочата пука,
като градушка
по ламаринен балкон,
а от златната му фуния
се излива меланхолия...
Събудих се –
не е сън,
в старата къща съм –
чистя мазето
и хумбата...

СЛАДКИШЪТ И ГАЛАКТИКАТА

Сладкишът,
с аромат на ванилия
и зелени ябълки прегоря –
като сърцето ми,
уморено от сънища.

Искам да скитам по тъмните улици,
да вия срещу пълната луна –
като куче
и гласът ми да глъхне в тишината на нощта –
като свирката на оня влак,
от примера за доплеров ефект,
с който обясняват почервенияването
на светлината от отдалечаващите се галактики
в разбягващата се вселена...

Пяната на бирата преля от чашата,
потече по масата, изсъхна.
Мехурчетата ѝ не се разпукаха –
не се превърнаха в паралелен свят...

Пия жълтата течност на битието
и зяпам отражението си в огледалото...
Мечтая да отида там, където
ще видя началото на сътворението,
отразено в масата на гравитационна леща...

Лещата извря –
опече се върху керамичния плот.
Аз галя къдриците си, свивам се в одеалото –
реша думи и пиша поезия,
докато чакам да се прибереш
и искам по спиралата на загиващата материя
да падна във фунията на сингулярността
и да потъна в някое друго измерение...

***

маргаритки в тревата –
нощното небе
ограбено

МРАМОР В ДРИПИ

хриплива кашлица
в мъглата –
или е
полъх от тютюнев дим?
в очите свети
уличната лампа,
увиснала на
тъничък фитил...
заспиваш свит,
върху ръждиво скеле –
дъска ти служи
за легло,
ботушите са с
дупки, но до тебе
тупти сърце
в горещо
колело.
завиваш се
с проскубаната
козина,
захвърлил си
консервата
с доматиен сос,
посръбваш
изветряла бира
и бършеш
с безпръстна
ръкавица
червения си нос
суграшицата

пада във косите ти,
небето е като
покров,
ледът сковава
жиците...
заспал си –
мрамор
в дрипи

***

*Бузите ми са пресни,
върху които сълзите замръзват...
Присвивам очи –
като шепя счупени стъкла блести снега.*

*От детската градина зад гърба ми – смях,
кристални писъци в студа.
Обръщам глава към звука –
хриплива кашлица, душлива...*

*Край кофите за смет –
изхвърлен стар диван;
на него спи клошар –
захвърлен старец.*

МИГРАЦИЯ

когато шипките заприличат
на петна от кръв,
детелините прецъфтяват –
тогава лятото се превръща
в шепот от прах,
и лястовиците бягат...

***

тополите се огъват,
свистят короните им –
като тетива на лъкове
вягърът отвява
птиците от клоните –
като есенни листа

ОСВОБОЖДЕНИЕ

освобождение –
потъвам все по-дълбоко
в мрака на душата си

оголвам се
от спомени –
като от люспи лук
се беля,
до зелено,
но няма
хлорофил
в сърцевината ми...
разкъсвам
маранята
пред очите си
и дните падат –
тежки, като помен...

Вече нямам воля
да гледам в упор света,
вече не искам да споря,
да вея знамена,
да говоря с гласа
на мъчениците
за свобода...
защото свободата
никой не я иска
край брега на нищетата,
която плиска
в краката ни,

пред вратата на къщите,
които пазим заключени,
отдавна изгубили
ценното от същността си...
Вече нямам сила
да вървя през живота...
счупена шия –
главата ми виси,
като на обесен,
езикът ми се вдърви –
ниито вик,
ниито песен,
само с раздрани
пръсти драскам
по паважа
няколко строфи,
които
не мога да кажа...

***

восъчни пеперуди
пърхат върху хризантемите –
забвение

ГЛЪТКИТЕ НА ВРЕМЕТО

Бавно пия глътките на времето,
кашлям и се давя в спомени
и забравям настоящето,
тихо гаснещо в душата ми...

Бавно мия стъпките от пътя си,
и събирам камъчета в шепи –
всяко е едно завръщане
към несбъднатото бъдеще.

***

откраднах нощта –
не можах да взема
кадифето на кожата ти,
забравих мекотата ѝ,
изгубих светлината ѝ;
само няколко светулки
полепнаха по косите ми –
прах от звезди
в краката ми...

ЛЯТНА КОЖА

Облякох лятната си кожа –
златисто-загоряла и гореща;
вървя по кея и посрещам
избягалите чайки от морето.

Съблякох лятната си кожа –
лилаво-гладка, като чужда;
изящна съм без нея и ненужна –
като забравена надежда.

***

светулки върху
прозореца – очите
на баба в отвъдното

КРАЯТ НА ЕСЕНТА

Краят на есента попива в кожата –
напоена със злато от лятото,
изсушена с целувки от слънцето,
изпръхнала от дланта на вятъра,
изранена от треви и нокти...

Краят на есента повива очите –
да бъде зимата бяла,
цялата в сняг и чисто,
зимата – ново начало...

Краят на есента полира тялото –
жадно за дъжд и зелено,
търся цветя в поляната на ума ти
мъртви листа дращят нозете
и мъглата ме дави...

Краят на есента – секира в сърцето;
да спи в дома на гърдите.
Въжето е вързано здраво –
кибрит ми трябва, да го запаля...

ЕЗИ-ТУРА

звън на разпилени
монети пред касата
в хипермаркета –

късчета неизживени
възможности
за щастие

ези-тура –
пътищата чакат
да бъдат извървени

ОПТЕЧАТЪЦИ ОТ СТЬПКИ

***

капчукът
по перваза -
сън за пролет

***

Отпечатъците от стъпките ти
още личат по перваза -
Птица ли си? Пролет ли си?
Полетя ли с пъстрите цветове
на спомените ни,
прегърна ли пръските на дъжда?
Или се приземи върху пясъка
на надеждите ни?
Ще се върнеш ли?
Отпечатъците от пръстите ти
още личат във въздуха,
още горчат върху устните ми,
още горят отраженията ни,
залепнали върху огледалото...
Не, гори стената зад него -
то вече е пясък
от счупени стъкла
и измислици...

***

отпечатъци
от стъпки по перваза -
вик за полет

ВИРУС

поезията ме убива
като вирус –
напада всяка моя
клетка,
руши нормалното
във нея
и го заменя
с луда същност...

поезията ме изяжда
безпощадно,
разгражда
посивялата ми
личност,
разпрашва шури
образи в ума ми –
набъбват
в цветна пищност

***

копнеж за лято –
борчето затрупано
в снега

ЗИМНА ПРИКАЗКА

Скърца
старото стълбище
на старата къща,
дървото стърже,
като щурче.
Въздухът лепне
в гърдите, замръзнал е,
устните пръхнат
от прах и безмълвие.
Ръцете горят
от студа
и болят
от липса на допир.

Очите тъкат
от лъчите
на слънцето
мрежа за спомени –
тайно завръщане.

Зимната къща
отвърща
с мълчание
на моя летен въпрос –

къде остана
детството –
скрито в скрина
на баба ли?
Детство,
поднесено
на лenen поднос.

Бавно изкачвам
старото стълбище,
дърпам завесата
от светлина.
Там, на тавана,
почти под слънцето,
виждам сандъка,
пълен с мечти.
Вдигам капака му –
варак в комина...
В очите ми –
сажди и
пеперудни крила.
И неоткрила
духа на детството,
дъха ми
става сива мъгла...

Тръгвам унила,
прегльщам ножове,
впили се в гърлото –
строшени стъкла...

Прегръщам ръце
и загръщам яката си –
денят е син от лед и слана.

Вървя в следата си –
хруска пътеката...

И не разбирам
кога разбрах –
зимната приказка
не е средството
да се завърна
в света...

НОЩТА ИЗБЛИКВА ОТ

ЖЕЛАНИЕ

нощта избликва
от желание,
разкъсано
от бяла
пищност

нощта пулсира
във ръката ми,
съсирва се
в дланта ми
и умира

нощта е пълна
със копита,
които чаткат
по стъклата,
като захвърлени
от вятър кестени

ранени пръсти
дишлят гънките
на тъканта,
с която
утре ще
ушият
дрехи
за утеха
на вдовиците

с конци,
разплетени
от скъсания
плащ на просяк
обесиха
девиците

нощта изригва
от мълчание,
разкъсано
от чаткащи
копита...

не питам
откога сънувам
сечища...
не искам
да битувам
сред пълчища –
без дни
за спомени;
без дни
за мислене –
потънали
във бездни
от безличие,
от ежедневиe,
от безпаричие
и липси

обувам
лудата си

същност,
разцъфнала
от зимните
лъчи –
разпрашени,
пречупени
от бяло,
ликуващи,
разкъсващи
слани...

срамувам
се от дневната
си цялост –
безлична,
като липсваща
душа
мъдрувам
как да оцелявам
в нощите –
разкъсвани
от разорани
друмища
и чаткащи
копита

пирувам
с лудите
си сънища,
гладувам
с дните
без мечти...

КАТО ИЗСЪХНАЛ ЛИСТ

Като изсъхнал лист
играя с вятъра
и бавно падам
към земята.
По пътя си те срещнах –
докоснах се
в ръката ти –
изсъхнал лист
в шушулка куха...

Изсъхнал лист,
изтрит от вятъра –
при полета
си към земята
бленувам
пролет
и очакване...

Мъгла
да ме обвива –
като булка.
Снежинките
да се превръщат
във светулки –
в очите ти
да търся
цветовете ни...

Ще стопля
тишината ти,

ще бъда бяла –
като зима...

Ще те обричам –
като есен,
ще те наричам
мое щастие
и ще чертая
върху тялото ти
стъпки
като по празното
поле на Антарктида.

Ще дойде пролетта –
тогава листата ми
ще цъфнат във зелено
и птиците ще пеят
във косите ми
и пръстите ти
ще ни светят...

***

пролетни цветя –
късчета небе
в калта

ВТОРА ЧАСТ

ХАЙБУНИ И ХАЙКУ

***

пробита шапка
в локва сняг –
саксия за кокичета

Толкова е тихо, че шумът от вентилатора на лаптопа ви е като витло на самолет. Тя спи, очите ѝ тичат под клепачите и капчици, като роса, блестят по челото ѝ, после се стичат, като конденза по стъклата. Дишането ѝ е накъсано, като скъсани и смачкани листи от тетрадка. Докосвам я, студена е, температурата спада... антибиотикът действа, и антипиретикът, и шините, и етеричните масла... само споменът за оня звук – като от смачката хартия, още стърже в главата ми, още огъва колелата ми... звукът на строшените кости... Сърфирам, вече не за да търся първа помощ и лечение... Бягам, все по-далеч от стаята, от нея и от себе си...

Глобалната мрежа ме поглъща... Фейсбук, хайку-кръг „Шошин“... толкова отдавна не съм писала хайку, толкова отдавна не съм мислила хайку... по хайку на ден...?!

ОБРАТНО ПЪТУВАНЕ

26 януари, днес:

ТЕМА НА ДЕНЯ - МИР

(вътрешен мир - вгледайте се в себе си, огледайте се наоколо за хора, птици или животни, които излъчват спокойствие; световен мир - пазете се от съзлививи изказвания или лозунги)

Пръстите гаят клавиатурата, пиша, за да отговоря на темата и не мисля дали пръстите пишат хайку... Пръстите, които още полсират с ритмията ѝ, които още са мокри от потта ѝ... Тя спи... и това е мирът, и болката в тялото ми, което заспива...

спокойствие –
пот по възглавницата
на болен

*Миг на мир и отмора след умората на ужаса. И кой знае
защо, вътрешно се разсмях – мир и спокойствие ли?! Ми-
рът е безпокойство, защото идва след изпитанието на би-
тката...*

мир и тишина,
пот по възглавницата ми –
болният заспа

*Не заспивам, лаптопът ме топли, приспивно жужи,
интернет – източникът на цялата информация, с която
живеем... затрупана под реклами и чатове, изскачащи про-
зорци за хазартни игри, за мехлеми, които лекуват всички
проблеми, капан за наивници... каквито сме всички, зашто
сами влизаме в капана на илюзорния мир...*

27 януари:

ТЕМА НА ДЕНЯ - ЦИТРУСОВИ ПЛОДОВЕ или ОРАНЖЕВ

Пот по възглавницата. Спи, челото ѝ е хладно, бузите – хлътнали, кожата – сива... Някъде в нея воюват белите кръвни клетки с инфекцията от разкъсаните тъкани... хематомите пулсират под кожата, под шините... антибиотикът ще си свърши работата, и антикоагулантът... ще я излекувам...

Пот по възглавницата – тя спи и сънува, че тича...

Горчиво...

Оранжево ли? Портокалът е оранжев... и слънцето - когато залязва. Искам слънцето да залезе в оранжево и да заспя сред аромат на портокали. Искам, когато се събудя, да е друго...

Горчиво...

горчиво –

кора от лимон

в студения чай

Зъбите ми тракат; не е от студ.

Докосвам челото ѝ и търся дъха ѝ. Кожата ѝ е суха, като стърнище, пръстите ми я стържат, като ренде...

Искам да мисля оранжево, но мисля само за портокали и студ, за обреченост... за изхвърлените портокалови кори, които светят в снега, ненужни... за ненужните... портокал в снега? – оранжево в бяло, оранжев жълтък – пържено яйце, замръзнало в леда... мечтата на скитника...

портокал в снега –

скитникът мечтае

за пържено яйце

Стоплих се.

Искам да продължа, търся следващата тема, връщам се назад, към вчера, към началото на предизвикателството да пиша поезия всеки ден...

25 януари: СВЕЖ, НОВ, ЧИСТ

Ръцете ѝ са студени. И челото. Чертите ѝ са изчистени, свежи... изглежда отпочинала, чиста... нов човек?

Свежо, чисто и ново... Де да беше... ритмия...

И настръхнал студ през прозореца... януари... изгревът е далеч... а какво по-чисто и ново от изгрев... и януари?

Заспала съм.

скреж по цветето...

изгревът се скри в мъгла –

януари

24 януари: ПРАХ

Дишането ѝ бодне. Гърлото ѝ е сухо, като шкурка. Някъде дълбоко в дробовете нещо хрипти, но гърлото ѝ е сухо и знам, че не мога да го намокря... Суша и... Прах...

прах върху пързалката –

ваканцията

свърши

За мен свършиха всички ваканции... Очите ми са подутти от безсъние и клепачите бодат ретината... когато ги затварям, все едно затварям таралеж в кутия...

Ще ме стоплиш ли? Къде си, ще ме стоплиш ли? Зъбите ми тракат, ще изскочат, като в кошмарен сън.

Как да изкореня страха от безполезността си?

23 януари: КОРЕН

Тази дума, „корен“, винаги я свързвам със знака за коренуване... и едва след това с корен – като основа и свързване, като впиране в пръст и начало, като дълбочина и влага, като принадлежност и връзка... и едва после – с коренът, като част на растение...

„Ще впия корени във теб“ – бях писала някога... Сега искам да се изкореня... И ми става смешно-тъжно, защото си представям бягащо дърво, като нарисувано в детска книжка... Това ли съм – карикатура на дърво без корен?

детска книжка –
дърво без корен
тича по водата

Отивам още по-назад...

22 януари: LINGER

"Linger" означава: оставам още малко с нещо, някой или някъде, където ми харесва. "Linger" може да се отнася и за чувство, усещане, мирис, преживяване, спомен за сън, топлината на летен ден, желание, от което мислим, че сме се отказали...

спомен за пътеката –
ръцете ни са вплетени,
вървим

Да, LINGER, представа-спомен, която мислех, че съм забравила. Не съм.

Непоносима тема – от нищо не съм се отказала. И още събирам спрели мигове...

*А онова, изплъзващото се, то пъпли край мен, души ме...
онова нейно присъствие, отпреди, което няма да се върне,
но което не мога да прибера в килера на паметта си, защото
тя е тук, още тупти, още иска и се променя...*

28 януари:

ТЕМА НА ДЕНЯ - РЕЖА

28.01.1

отрязан кичур
от коса –
изхвърлям болката

28.01.2

откос сено –
тревата ще порасне,
вместо козина

Днес мисля само за тъга... и започвам да подреждам стихчетата, които пиша... а пред очите ми е оня миг, когато кучето ми тичаше в майската трева и козината му се смесваше с цветята...

***

21 януари: МЕДИТАЦИЯ или ХАРМОНИЯ

21.01.1

медитация –
изтръпнали колене
под лаптопа

20 януари: ТАРО или КАРТИ ЗА ГЛЕДАНЕ

20.01.1

на монитора
пасианс след пасианс –
няма надежда

19 януари: КАМБАНА

Първата асоциация е „Храм”. Будистки храм, а после – катедрална църква... Камбаните на „Александър Невски”.

Много по-навътре в гардероба на мислите е една накинчена с цветя пиринчена камбанка, която учителката по физкультура размахва в двора на гимназията на 15-ти септември...

Но още „по-преди” е звънът на камбана отвъд дърветата, а ние газим по пътека, постлана с борови иглички и бързаме към хижта... Онази, там, отвъд дърветата...

19.01.1

камбанен звън –
ехо от стъпки
по борови иглични

Не, всъщност, първата асоциация е с онова цвете, с нежни виолетови цветчета, натезали от пчели...

19.01.2

жужене на пчели
главите на камбанките
тежат

18 януари: МЕК, НЕЖЕН, ТИХ

18.01.1

пуста градина –
върху сухата роза
тих сняг вали

29 януари:

ТЕМА НА ДЕНЯ – ГРИПНА ВАКАНЦИЯ

Някога, когато бях малка ученичка, мечтаех за грипна ваканция... за зима, за студ и за сняг, за виелица – а аз у дома, с книга в ръка... далеч, далеч, накрай света...

Свобода у дома, със сълзи и хрема...

29.01.1

прах по чина,
пързалката пустее –
сълзи и хрема

Сълзи, без хрема... У дома съм, с лаптоп в ръце...

17 януари: ПТИЧИ ПЕСНИ

(ако знаете коя е птицата, назовете я)

17.01.1

славеят мълчи –
смениха клетката му
с нова

16 януари: ПИСЕЦ, ВРЪХ

(или остър ВРЪХ на каквото се сетите - писалка, карфица, стрела, пирон...)

писецът
разкъса хартията –
детски сълзи
върху мастилото

Знам, че не е хайку, но не ми пука – харесва ми! И ми напомня нещо старо, старо... Началното училище, учителката, която искаше да ни научи да пишем с писалка... защото... хм... с химикал не можело да се пише красиво – тънко нагоре и дебело надолу... Та, спомням си как преписвах летния си дневник в нова тетрадка, онази, която трябваше да представя на учителката... Писецът драцеше листа, като пирон, разкъсваше фината му структура, мастилото се разливаше в грапавините и буквите изглеждаха настръхнали. Много внимавах да се сгреша, защото дневникът ми беше дълъг, всъщност, първият ми пътепис... Накрая писецът все пак разкъса хартията, мастилото се разля, а сълзите ми капеха върху него...

Тогавя бях на осем, трябваше да минат още десет години, за да се сблъскам с нещо подобно – в университета, преподавателят ни по физика искаше да се научим да смятаме със сметачни линейки, защото... хм... калкулаторите били за глупаци...

По-добре да спра дотук.

И да се върна към темата от предходния ден...

15 януари: ПАСТЕЛИ

(или моливи, четки...)

Пастел... меко преливане, неуловимо присъствие... копнеж... или онова, което остава между мисълта и думата...

Пастелно докосване...

15.01.1

следа от пастел

върху стената –

знак за теб, че бях тук

14 януари: СТРАНА, ДЪРЖАВА

(или хайку, вдъхновени от пътувания в чужбина)

14.01.1

само мечтите

между мизерията

и поносимото

30 януари:

ТЕМА НА ДЕНЯ – ПАУН

Днес е горещо, поне така изглежда през прозореца... или така ми се иска да бъде... Лято и цвят, изобилие за сетивата...

30.01.1

януарски пек –
очите ти цъфнали
ириси

Като се замисля, нямам в съзнанието си „ирис“- като цвете, но когато чуя думата „ирис“, си представям разперена опашка на паун, а „ирисът“ е онова преливащо във всички цветове овално връхче, което трепти над всяко перо – все едно око на фея надничача... И едва оттам, от „окото на феята“, се сезам за другото значение на думата –цветният кръг в очите ни, пробит от зениците...

30.01.2

слънцето закри
окото си –
паунът разпери опашка

Но там, над върховете на опашката, не надничат очите на феи... там има пукнатини и пролуки, през които се вижда небе...

... или е земята?

Пътувам надолу, надолу... все по-назад и навътре...

13 януари: ПУКНАТИНИ, ПРОЛУКИ

13.01.1

суша –
мравките на поход
към Долната земя

12 януари: УЧИЛИЩЕ

Вчера писах за училището, ще стане много, ако и днес пиша пак за училище. А всъщност, всеки ден, в който оцеляваш, е училище...

12.01.1

оцеляване –
още един ден
в училището живот

11 януари: ВИНО

11.01.1

винена чаша с оцет –
още ли чакаш
да дойда

11.01.2

очакване –
оцет
във винената чаша

И безмълвие... разхлабила съм шините, правя компреси с оцет на хематомите...

10 януари: БИЛКИ и ПОДПРАВКИ

Билки и подправки – може да звучи като подготовка за кулинарно шоу, но аз се сеещам за магьосническата нощ, за еньовден и вещици... и за светулките, които светят в тревите и житата...

10.01.1

букет от светулки,
вместо китка
с еньовче

*Магьосническа нощ -
вдигни магията от нас -
с билки и цветя,
с цъфнали жита,
с кръглата Луна,
с танцуващи светулки...*

10.01.2

магьосническа нощ,
в която майчини милувки
ни правят по-добри

Обичам го - това стихотворение... и нея...

*Слагам дланта ѝ върху бузата си, ръката ѝ пари, тя отваря очи, гледа ме учудено, прибира ръката си под завивката... пак затваря очи, диша повърхностно, унася се... и най-неочаквано хваща ръката ми и я мачка в своята...
Знам, сега това е начинът ѝ да ми каже, че ме обича...*

31 януари:

ТЕМА НА ДЕНЯ - ЛУННО ЗАТЪМНЕНИЕ

31.01.1

супер луна ли? –
кармин с брилянтно синьо
във сладкиша

*Искам да догоня пропуснатите дни... бързам, бързам...
и... пропуснах лунното затъмнение...*

луната в анфас,
слънцето я целува –
земята ревнува

е, така не звучи като хайку, слънцето и луната не могат да се целуват...

31.01.1

луната в анфас и
червената сянка на тера –
затъмнение

31.01.2

затъмнение –
луната, целуната
от сянката на тера

31.01.3

затъмнение –
отражението
на земята върху луната...

отражения...

9 януари: ОТРАЖЕНИЕ

09.01.1

отражение –
в очите ти
облак над езеро

09.01.2

отражение –
очите ти
в счупено огледало

09.01.3

щастие –
да виждам образа си
в очите ти...

8 януари: БЪРЗИНА, УСТРЕМ или БАБИНДЕН

Бързина и устрем – лястовица и гепард в нападение...

08.01.1

лястовицата
се стрелна след мухата –
гладна челяд

...умората пълзи... и хрупа белите ми кости...

...косите ти в ръцете ми... разресвам ги, ухаеш... като в спомен... ще има ли завръщане, ще има ли...

7 януари: БЛАГОУХАНЕН ПОЛЪХ или ИВАНОВДЕН

07.01.1

следи от парфюм –
скреж
вместо цъфнали клони

А клоните скоро ще цъфнат, тревата под снега е зелена...

6 януари: СУПА или БОГОЯВЛЕНИЕ

06.01.1

супа от спанак –
набола трева
под снега

5 януари: ДНЕВНА ЛУНА

05.01.1

дневна луна –
снежният човек
с двойна глава

4 януари: ПЕПЕРУДА

04.01.1

червени пеперуди –
окапаха листата
на лалето

04.01.2

вятърът отвя
листата на лалето
червени пеперуди

04.01.3

миглите ти
пеперудени крила
сбогом ли каза?

3 януари: ПЪТУВАНЕ

Вече не мисля, просто пиша хайку след хайку... все по-далеч съм в моето дълго пътуване...

03.01.1

пътуване –
броеници
от лястовици

03.01.2

стъпка в снега –
началото
на пътя

2 януари: ЯЙЦА

02.01.1

счупени яйца –
под гнездото цъфнали
маргаритки

1 януари: УТРИННА МЪГЛА

01.01.1

утринна мъгла –
животът зад
хоризонта

01.01.2

старецът
се взира в хоризонта –
утринна мъгла

01.01.3

утринна мъгла –
цъфнали са
плодните дръвчета в скреж

Е, стигнах до края... по-точно, до началото...

*дълъг път –
какво ли има
след него...*

Първи февруари. Дните ме застигат, вече не мога да спра. Всъщност, днес е началото...

„По хайку на ден през февруари“...

*Вятърът роши неокапалите листа на дървото,
което се опитва да надрасте блока...*

Лаптопът е в скута ми, тя спи...

Днес вече всичко съм направила.

Дали?

#nahaiwrimo

1 февруари - ТЕМА НА ДЕНЯ:

ВЯТЪР

(зимен, пролетен, летен, есенен, лек ветрец, буря, морски бриз, вечерен бриз, дневен бриз, южняк, северняк, ухаещ, утихващ)

01.02.1

люляков полтъх –
целувката на мама
за лека нощ

01.02.2

вечерен вятър –
тръстиката шушне
за страст и за смърт

01.02.3

летен бриз с
мирис на тиня и сол –
тръстикова песен

2 февруари - ТЕМА НА ДЕНЯ:

ГАРВАН

(врана, чавка, сойка, сокерица, сврака, гарга)

02.02.1

поличба –
врана кълве от ръка
на дете

02.02.2

залез –
слънцето в клона
на гарван

3 февруари - ТЕМА НА ДЕНЯ:

ХАРТИЯ

03.02.4

отминал миг –
хартиени лодки
в калния/дъждовен поток

03.02.1

бяло –
ято жерави
върху снега

03.02.2

оригами
върху снега – по-бели
от цъфнали сливи

03.02.3

ято жерави
върху снега – по-бели
от цъфнали вишни

4 февруари - ТЕМА НА ДЕНЯ:

ОТПИВАМ

(Кои пийте, кои неща от живота и кога предпочитаме да пием глътка по глътка, с наслада или с тъга, или със страх, че ще се изгорим?)

04.02.1

забързан ден –
върху чашата с кафе
слънчево зайче

04.02.2

наслада –
глътка изворна вода
в горещи шепи

5 февруари - ТЕМА НА ДЕНЯ:

МЪГЛА

05.02.1

в мъглата –
само свирката
на влака

Е, под този опит трябва да сложи емотинка на усмихнато човече... по-добре е така:

мъгла –
само свирката
на влак

05.02.2

виелица –
силует на пътник
през снижинките

6 февруари - ТЕМА НА ДЕНЯ:

ЧАЙ

(от мащерка, лайка, липа, шипка, кантарион, мента, портокалови кори, розови листенца... черен чай, зелен чай, индийски чай, грузински чай, студен чай...)

Чай – чайка. Не обичам чай...само аромата на чай, обичам цвета му в бял порцелан със синьо-златна глазура. Обичам докосването на устните до горецата чаша и парата върху бузите, замъгления поглед и очакването за облекчение на болката в гърлото, в което са впити ножове.

И писъкът на чайка в полет.

06.02.1

писък на чайка –
изгревът се угаи
в празната чаша

или

писък на чайка –
изгревът в дъното
на празна чаша

06.02.2

венецът на булката –
чай от портокалови
цветчета

06.02.3

шипков храст,
езикът боден –
лято в чаена чаша

7 февруари - ТЕМА НА ДЕНЯ:

КОТКА

07.02.1

зимна топлина

котешки лапи върху

капака на кола

8 февруари - ТЕМА НА ДЕНЯ:

УЛИЦА

08.02.1

трева между
тротоарните плочки –
пустош

или, не –
живот –
тротоарните плочки
надигнати от трева

08.02.2

режещият звук
на моторен трион –
улицата просветля

9 февруари - ТЕМА НА ДЕНЯ:

ЗВЕЗДИ, ПЛАНЕТИ, КОЛА Tesla

09.02.1

пролетен вятър
на пода съзвездие
от счупени стъкла

09.02.2

раздвоение
в огледалото
близначката ми

10 февруари - ТЕМА НА ДЕНЯ:

ЗАДУШНИЦА

Простете ми черния хумор, вчера бях на погребение на близък човек. Усецането, че личността липсва от трупа, никога не ме бе върхлитало толкова осезаемо. Светлините и златото в полумрака на храма ме замаяха, почувствах се дрогирана от тамяна и мърморенето на свещеника. Излязох въвн, а на плочника, черни просяци, като врани, чакаха своя пир... Не знаех, че днес е задушница.

Когато за първи път загубих близък човек, пак беше ден преди задушница. Тогава някой каза, че праведниците умирали така – за да влязат душите им право в рая:

10.02.1

райската врата
отворена –
време за умирање

10.02.2

задушно
от мирис на тамян –
пир за просяка

11 февруари - ТЕМА НА ДЕНЯ:

ИГРА

11.02.1

летен бриз –
куче гони гълъби
на площада

11.02.2

мъгла –
на балкона играят
снежинки

11.02.3

мъгла –
деца играят
на криеница

12 февруари - ТЕМА НА ДЕНЯ:

УХАНИЕ

(аромат, парфюм, мирис)

12.02.1

ох, пак аромат
на лавандула –
кашлица и схванат врат

12.02.2

в коридора
мокри ръкавици и шал
мирис на зима

13 февруари - ТЕМА НА ДЕНЯ:

ЗАЛЕЗ

зелено небе –
върху слънчевия диск
закъснели гларуси

или

зелено небе –
Вечерницата
изпревари залеза

14 февруари - ТЕМА НА ДЕНЯ:

СВЕТИ ВАЛЕНТИН/

ТРИФОН ЗАРЕЗАН

14.02.1

раздяла -
празна бутилка
в огледалото

или

празно -
следи от червилото ѝ
по чашата

14.02.2

зарязване -
сълзи капят
по ръкавите

15 февруари - ТЕМА НА ДЕНЯ:

СЯНКА

есенен вятър –
сянка на пеперуда
върху суха трева

16 февруари - ТЕМА НА ДЕНЯ:

КУЧЕ , КИТАЙСКА НОВА ГОДИНА

16.02.1

цялата любов
в очите на куче
кучешки живот

16.02.2

нетърпение
вятър в прозореца
кучето зад стъклото

16.02.3

бурен вятър
козината на кучето
настръхнала

17 февруари - ТЕМА НА ДЕНЯ:

СЪЛЗА

17.02.1

порой –
под мократа ми коса
няма място за сълзи

17.02.2

отсечен клон –
сълзите на дървото
върху мъртвите листа

18 февруари - ТЕМА НА ДЕНЯ:

БЯЛ

18.02.1

черно-бяла снимка –
прегърнати на пейка
мама и татко

18.02.2

пътека в снега –
драскотина в бялата
пустош

18.02.3

стъпки в снега
напред и назад
все бяло

18.02.4

лошо хайку –
само петно
върху белия лист

19 февруари - ТЕМА НА ДЕНЯ:

ПЪТ

19.02.1

следи от стъпки
изтрети от вятъра –
старец на пътя

19.02.2

разпилян живот
по пътя
към целта

19.02.3

стъпки в снега
стигат до бесилото –
безсмъртие

20 февруари - ТЕМА НА ДЕНЯ:

ХРИЗАНТЕМИ

20.02.1

отминал празник –
изтлели хризантеми
в ъгъла

20.02.2

цяло езеро
в чашката на лалето –
мокри обувки

21 февруари - ТЕМА НА ДЕНЯ:

ТРАМВАЙ, ВЛАК, КОЛА, САМОЛЕТ....

Пътуване. С кола, влак, самолет... дори с трамвай...

Пътуване без посока...

*Тракане на траверси, ритмично поклащане, заспиване
прав... или...*

Комфорта на автомобила ми, ласката на волана в ръцете ми, пътят пред мен... Без посока, движение, отминаващи треви и дървета, натрошените камъчета на банкетата, мирис на бензин и прах... или...

Свистенето на двигател, мощта, събрана във фюзелажа – още неподвижен, още само форма, потръпваща от усещането за полет... и сливане с мощта на машината, която ти дава небето...

мирис на смазка

и прах –

тръпка за пътуване

21.02.1

мигат в небето

фаровете на кола –

здрачаване

22 февруари - ТЕМА НА ДЕНЯ:

ДАНТЕЛА

22.02.1

скъсани чорапи
дантеления делник
на клошаря

22.02.2

дантела -
сянката на брезичката
върху тревата

23 февруари - ТЕМА НА ДЕНЯ:

РЕКА

23.02.1

залез над Дунав -
границата очертана
с червено

23.02.2

мъгла
от разбита вода -
реката в пропастта

24 февруари - ТЕМА НА ДЕНЯ:

КРАЙ

(край на период от време, на сезон, на книга, на страница, на филм, на връзка, на село, на нишка, на танц, на песен, на разговор, на кавга, на смешка)

24.02.1

край ъгъла
на старата къща
пак играят деца

24.02.2

деца играят
край старата къща
лятото дойде

25 февруари - ТЕМА НА ДЕНЯ:

ГОСТИ

25.02.1

досада –
гостенките на баба
пият трето кафе

25.02.2

петно от восък
на покривката –
гостът не дойде

26 февруари - ТЕМА НА ДЕНЯ:

ПЕРО, ИЛИ СНЯГ

26.02.1

кучето

сред облак от снежинки –

скъсана възглавница

26.02.2

стъпкано перо -

котката се облизва

по гълъба на клона

27 февруари - ТЕМА НА ДЕНЯ:

УТРО

27.02.1

сива пролука
между завесите
миглите притворени

27.02.2

звън на будилник
топката в стомаха
пълзи към гърлото

28 февруари - ТЕМА НА ДЕНЯ:

МАРТЕНИЦА

28.02.1

щъркели в небето –
дървото разцъфтя
във мартеници

28.02.2

нагъпил клон
с червено-бели нишки
щъркел в небето

ПО ХАЙКУ НА ДЕН след февруари

Искам да продължа. Всеки ден – една дума, едно хайку... или две хайку? Два мига, пет, уловени, залепени за листа. Думите се разпиляват, потъват някъде, откъдето не мога да ги извадя... А дори не знам дали ще бъде истинско предизвикателството да пиша по хайку на ден по теми, които аз си задавам...

1 март:

... вървя по следите на думите...

СЛЕДИ

01.03.1

следи в снега –
човек и куче
по пътеката

или

пътека –
по снега следи
от човек и куче

2 март:

... следи от куче и човек... куче и човек, завързани... и оня спомен, когато кучето ми се изтръгна от нашийника и... почти се покатери по дървото пред блока, гонейки разбойник-котарак... после се свлече по дънера и някак учудено се огледа... Дъждът кротко валеше и пълнеше локвите...

ДЪНЕР, ДЪРВО

02.03.1

пълноводие –
чайка върху дънер
в реката

02.03.2

гарван над
изкоренено дърво –
наводнение

3 март:

ПРАЗНИК, ЗАРЯ

заря
над дрипави дървета –
трети март

4 март:

Вода и кал след пролетния сняг... Тъга и мръсно по тротоарите...

ВОДА И КАЛ

мартенски сняг
вода и кал с петна от грес
и сажди

5 март:

ДЪЛБОЧИНА, ДЪЛБИНА

езеро –
в дъното на кратера
небесна дъга

6 март:

ДАЛЕЧИНА

самотен пътник –
все по-далеч остава
долината

цъфнали кокичета
в снега

9 март:

ЧАША, КАНЧЕ

звън на счупен порцелан
ято врабчета
пирува с кафето ми

10 март:

ДУПКА

дупка в асфалта
улично куче
пие Луната

11 март:

ПОДАРЪЦИ

даровете на пролетта –
клошарка спи
на тротоара

12 март:

ЦЕЛУВКИ

целувка –
върху чашата с кафе
следи от устни

Не, просто хрупкави целувки –
захар и белтък,
опечени върху хартия

13 март:

СЛЪНЦЕ, КОЛБА, ЗАЛП, ПОХЛУПАК

слънцето в колба;
земята под похлупак –
красив ум

14 март:

ПЛИТЧИНА

сух дънер в пясъка;
в корените му –
гнездо

15 март:

ПЛОЧКИ

счупено яйце –
над тротоарните плочки
увиснало гнездо

*Е, стигнах до тук... Не мога да продължа. Твърде много
правила, твърде много „това не е така“...*

... Умората пълзи и хрупа белите ми кости...

Зеят рани във плътта ми...

Не, в твоята плът...

Пролетта идва, вълн, зад завесата...

Птиците пеят в косите на дърветата...

*Искам да бъда вълн, надвесена над пропастта
на балкона,*

*искам да тичаме по пътеката,
към склона*

искам...

Просто да вървим...

и думите отново да са твои...

искам...

Да се освободя от всички завои,

застои,

да хвърля оковите на поезията,

да забравя естетиката на деня,

да търся онова,

което ще ми даде крила,

за теб,

защото зная...

*Знам, че вече няма да проходиш, ще можеш само да ле-
тиш...*

МРЪСНИТЕ ДУМИ В ПОЕЗИЯТА

Има мръсни думи
във поезията,
които се заричах
да не пиша –
душа,
сълзи,
лъжа,
мълча...

Душата ми
е болна от мълчание –
сълзите на росата
полепнаха по нея...
Пак искам синева...
Как искам пак
във тишината –
копнения...

Да, казват,
изтъркани са думите –
мечта,
звезди,
небе
и пролет...

Мечтата ми
за звезден полет
е обречена –
небето се стовари
като чука

върху тезгях...
Душата ми
със думи
е облечена –
одрипавява,
когато я лиша
от тях...

И други мръсни думи
има
в съвременната ни поезия –
копнеж
страдание
любов
и блян...

Кипеж
в главата ми –
ще се взриви...
В любов клокочат
всичките ми сетива!
Капчукът – как звъни!
Мъглата пак блести –
като дъга...
И бляновете
разцъфтяват –
като разкъсано
страдание...

ИЗДАДЕНИ КНИГИ

на Габриела Цанева

1. "Миналото в мен", документална повест (изд. „Сеяч“, В.Търното, 1994 г., е-изд. LiterNet, Варна, 2010 г.);
2. „Догонвам бягащия ден“, стихосбирка (изд. „Елги“, Русе, 1998 г., изд. gabriell-e-lit, София, 2019 г.);
3. „Треви под снега“, роман (изд. „Весела Люцканова“, София, 2000 г.);
4. „Реши се и ще си свободен“, сборник с есета и стихове (изд. „Весела Люцканова“, София, 2001 г., изд. gabriell-e-lit, София, 2019 г.);
5. „Шофьори“, новела (е-изд. „Литернет“, Варна, 2008 г.);
6. „Заскрежени птици“, стихосбирка (изд. „Буквите“, София, 2008 г., изд. „Изток-Запад“, София, 2011 г.)
7. „Светлата пътека към звездите“, стихосбирка (изд. „Буквите“, София, 2010 г.);
8. „Врабче върху антената“, стихосбирка (е-изд. „е-Книги“, София, 2010 г.);
9. „Искам себе си“, хайбун (изд. „Изток-Запад“, София, 2011 г.);
10. „Състояния“, хайга (изд. „Изток-Запад“, София, 2013 г., (изд. gabriell-e-lit, София, 2020 г.);
11. „Бурята сплита ръце“, стихосбирка, (изд. „Захарий Стоянов“, София, 2016 г.)
12. „Високосният ден“, лирика, (изд. „Захарий Стоянов“, София, 2018 г.)
13. „Живота в стих събрах“, сборник, (изд. gabriell-e-lit, София, 2019 г.)
14. „Толкова е рано“, роман, (изд. gabriell-e-lit, София, 2019 г.)

www.gabrielazaneva.free.bg

Габриела Цанева

СТЪПКИ ПО ПЛАМЪЦИ

Българска, първо издание

Редактор

Надежда Александрова

Компютърна обработка и предпечат:

gabriell-e-lit

ИЗДАТЕЛСТВО

gabriell-e-lit

www.gabriell-e-lit.com

e-mail: gabriell-e-lit@mail.bg

Формат 32/84/108

Обем 136 стр.

Печат:

Принтстудио *gabriell-e-lit*